

Áhítat – 2021. 01. 08.

Dávidé, az Úr szolgájáé, aki akkor mondta el ennek az éneknek a szavait az Úrnak, amikor valamennyi ellensége hatalmából és Saul kezéből kimentette őt az Úr. Ezt mondta: Szeretlek, Uram, én erősségem! Az Úr az én kősziklám, váram és megmentőm, Istenem, kősziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram! Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. Körülvettem a halál kötelei, pusztító áradat rettentett engem. A sír kötelei fonódtak rám, a halál csapdái meredtek rám. Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom a fülébe jutott... Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem. (Zsoltárok 18:1-7. 20)

Ez a zsoltár még egyszer, majdnem szó szerint előfordul a Szentírásban. Dávid királytól halljuk, amint élete csúcspontján Isten előtt egy megrendítő vallomásban összegzi pályafutását. (2Sámuel 22:1-51) Személyes, valóságos és névre szóló szabadításélményt ilyen szívbeli forrósággal megfogalmazni páratlan az egész Bibliában. Micsoda istenélmények után van az, akinek a szívéből a létösszegzés pillanataiban szó szerint ez fakad fel Isten előtt:

„Szeretlek, Uram, én erősségem!”

Szinte mintha az Énekek Éneke kellős közepébe csöppenne az ember! Ilyen tisztán, forrón és személyesen nem tör elő máshol ilyen „*szellemi vallomás*” Isten iránt. Hirtelenében szinte beleremeg az ember: ez a vakmerő hang már túlzás; az Isten-ember kapcsolat ilyen személyes, intim közelséget már nem visel el. Kicsit ennél több mértéktartást Isten iránt, kedves Dávid Király! Istennel így nem beszélünk! Hívős és józan eszünk készen is van a lélektani magyarázattal: Dávid romantikus, szangvinikus alkat: egyszer lent, máskor fent; most éppen a saját érzelmi rajongását vetíti ki Istenre. Valami olyasféle, mint Pál apostol, amikor – úgymond – „*elragadtatik a hetedik édig*”, vagy amikor így szól: „*megragadott engem a Krisztus.*” Mindig voltak, akik eltértek az illendő ünnepi protokolltól, és átmenetileg túlzóan viselkedtek az istenközelségben.

Csak hogy Dávid Király nem *viselkedni* érkezett Ura színe elé, hanem hálát adni a *szabadulásáért*. A meghallgatott *kiáltásért*. A *halál* és a *sír kötelei* helyett az *életért*. Hálaadása nem letudni való szabályozott ceremónia, hanem eléje omlás Annak, aki öneki *kősziklája, vára, megmentője, pajzsa, szabadítója és fellegvára...* – szinte egy-levegővételre halmozza egymásra a szemléletes, gyönyörű költői képeket. Sőt, mély szabadulásélménye még tovább keresi a megfelelő kifejező eszközöket, amikor ezt mondja: „*Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.*” Veszi a bátorságot ezzel azt sugallani, hogy a szeretet kifejezésének ez a személyes túlradása Isten és öközötté – *kölcsönös*.

És valóban az! Mennyire az!

Már a Sínai hegyi szövetségekötéskor úgy szólítja meg az Úr az ő népét, mint egy „*féltékeny*” jegyes: „*Én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok.*” (2Mózes 20:5)

Népét a próféta szavával a gyöngéd és szenvedélyes szeretet szavaival hívogatja: „*Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket.*” (Ézsaiás 43:4)

Hogy majd az Újszövetség is ráfeleljen erre a bensőséges tiszta hangra Jézus bizonyágtételében: „*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (János 3.16)

És az apostoli igehirdetésben is ugyanezen a hőfokon marad irántunk Istennek Jézus Krisztusban megjelent szeretete: „*Isten abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.*” (Róma 5:8) „*Mi tehát azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.*” (1János 4:19) És milyen lehetne a végidők új Jeruzsáleme, ha nem „*mint egy menyaszony, aki férje számára van felékesítve*”? (Jelenések 21:2)

Dávid rátalált az egyetlen hangra, amely méltó, igaz válasz az ő „*kősziklája, vára, megmentője, pajzsa, szabadítója fellegvára...*” – élete árán életet adó szeretetére.

Imádkozzunk a 18. zsoltár szavaival:

*Ó, én Uram, ki erőt adsz énnékem,
Szeretlek téged, míg leszen életem.
Én magas kőszálam, ó, én Uram,
Erős bástyám és erős kőváram!
Én erős istenem és bizodalمام,
Idvességemnek bizonyosága, pajzsom,
Midőn az urat dicsérvén kérem,
Ellenségimtől ő megtart engem.
Halál fájdalomi hogy körülvennének,
Béliál folyói rettegtenének.
Pokol kötele vala körüllem,
Csaknem a halál töribe esém.*

*Ily inségemben az Úrhoz kiálték,
Nagy szükségemben istennek könyörgék
Szózatom templomába felhata,
És kiáltásom fülbe juta...*